

אירמה לה דוס מיפו אינה הצגה המיועדת למבקרית-תאטרון. וזאת משום שמבקרים אלה עשויים לטעון כי מה שנאה לפריס אינו נאה ליפיו, כי המעבר מעל לכל היה התיכון טישטש לחלוטין את החוש המקשר את העלילה, והשאיר רק בדיחות ביגור ניות; כי התפאורה הלבנה והמצוחצחת מהאימה אולי לחלום אמריקאי על האור-יינט אבל בוודאי לא לשטח הגדול, ועוד כהנה וכהנה.

אולם לא המבקרים יחליטו עם אירמה היא הצלחה או לא, אלא הקהל. לכן, מוקד דם עוד להסיק מסקנות. אולם על דבר אחד כדאי להתעכב, משום שהוא בא כדי לשרת את הקהל: מערכת המיקרופונים שבהצגה,

צור, זוהר וינגי ב"אירמה" אצל בומבה יש מקום

מערכת שהיא ללא ספק המשוכללת ביותר שנשמעה על בימה ישראלית.

הקוד בכים. המפיק פשגל הביא עמו מארצות-הברית שלושה מיקרופונים עם משדרים קטנים, הקשורים למערכת הרמי קולים של האולם ללא חוטים, רבקה זוהר מסתירה את המיקרופון שלה במחשף (העמוק). מי שמתכוונן היטב יכול לראות את המשדר הקטן של המיקרופון בכיס מכי נסיו של גדי יגיל, ואילו אצל בומבה צור,

אורגניות יד מישגלים, חנינות בשר ודם, מישגלי זכר ובהמה, השתלטו על בימת התיאטרון, החל בשיעור, דרך קפוז, הבכחשי, מלכת-הכביש והתרנגול.

אולם העירום האמיתי היחיד הוא העני רום של התיאטרון עצמו, והאורגיה ה-אמיתית היחידה מתנהלת בחדר-החרים של מנהלים אמנותיים ערמומיים, צבועים, פרו-בינציאליים ומתחסדים, כאותם מנהלים זעיר-בורגניים זעירים המלטפים בחושך, וביד מיועז, את פקידתם הקטנה, במסיבות מפתח בעיירה קטנה. כולם יודעים על כך, אבל הם מלהזכיר זאת בטרקלין.

ב"תרנגול" מטייל חיים טופול, כי שישבנו גלוי לאור העולם, והסרט כר

פטיש על הראש

וקולטורה של חלטורה

כשנכנס חודש אדר והלילות מתבה-רים, תוקפים אותי חלומות ביעותיים. בחלומותי אני רואה המוני בני-אדם, אים את השדרות, פוסעים בכבישים, נשים וטף, צועדים ברחובות. הם ממל-אים את השדרות, פוסעים בכבישים, הולכים בכיוון אחד כאילו נדברו ביני-הם בלחש סודי.

בידיהם פטישים, צהובים ואדומים, והם מכים על ראשי, דופקים בחלון מכונית, וצוחקים צחוק פרוע.

הם סוחפים אותי אתם, עד לדלתות "היכל התרבות", פורצים את דלתותי, עטים על הסדרנים, ומחסלים אותם ב-דפיקת פטיש עליה, ובקפיצות קרב מזי-קים אל הכסאות המרופדים.

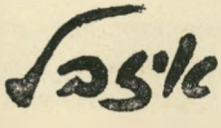
אולם הכניסה מהדהד משימחה. ה-עמודים רועדים בקצב, מיצעד אומני ישראל, הנערך בהיכל פנימה להגל חג-הפורים. התוכנית המקורית מכילה ה-פעם עשרה קטעים מטובי הקטעים של "להקת פיקוד התחנה המרכזית", ועוד מיבחר פיזמוני, "שלישיות הקופצים", עשרים אמנים אורחים שהגיעו זה עתה מאיצטדיון המכבים, מיטב קטעי ההי-מור והסאטירה של מלך-הסאטירה ב-ביצועים קלאסיים, חמישה מנחים טל-וויזיוניים מחלקים אוזני-המון, שהכנסו-תיהו קודש לשריפה במינדל-שלוס (מי שאינו מחזיק פטיש לא מקבל אוזן). והשימחה רבה - עד-לא-ידע.

מיקום טוב באמצע

אני מתעוררת עם שחר בכניסה ל"הי-כל-התרבות", כשניידת משטרה רושמת לי דו"ח על חנייה במקום אסור.

בכל חודש אדר, מדי שנה, זה כמה שנים, אני עוקבת בפחד אחרי החלום הטבישי הזה, בין תענית אסתר לה' אייר, הלא הוא יום-העצמאות. ביום גדול זה אני חולמת עשרה חלומות כאלה על עשרה מיצעדי-אמנים, ומתי-עוררת רחוצה ביעה קרה בבית-הסוהר לנשים, כשהסוהרת מעודדת אותי ב-חברה'מניות צברית חמימה, שבסך ה-כל אימתי בפטיש על שרי-החינוך-זה! תרבות ודרשתי ממנו לפנות את "היכל התרבות" ולנקות משברי בקבוקים ומקלפות פיסטוקים.

גם השנה התחלתי לחלום, אבל מי שום מה החלום כבר אינו מפחיד או-תו. בשבוע שעבר התקיים ב"היכל-התר-בות", "ערב שירי אש", הראשון ברשימת מיצעדי-החלטורות לאביב 71. אחריו יהיו עוד הרבה מצעדים בהתנדבות ובי-חצי התנדבות ובכסף מלא. מה יש, אין מה להתבייש בכסף - זו הקולטורה שמאחורי החלטורה.

רשמקול, וכך זוכה אירמה לליוי עשיר לא פחות מן היומרי שבמחזמרי גודיק, אולם מדוייק, מבריק ומצלצל הרבה יותר טוב מכל הזמורת חיה. (על כך התווה לדוד קריבושי).

אומנם קצת יותר קשה לעשות איתורים כאשר סרט מגנטי, ולא זמורת חיה, מל-וה איתם, אבל אין דבר. אולי כך ילמדו שחקני ישראל מעט משמעת.

תמונה כזאת אינה נאה לה"ה זוהר, טופול, זקס ושות. היא פורסמה, על גבי עמוד שלם, בשבועון אמנותי צרפתי חשוב. היא מדאה סצנה מתוך מחזה המועלה בתיאטרון העירוני של פאריס - מועצת האהבה, המתאר את משפחת בורגיה. התכבשות והתפאורה מעשה ידי הצירת ליאונור פיני.

בלי צביעות

היא מדאה סצנה מתוך מחזה המועלה בתיאטרון העירוני של פאריס - מועצת האהבה, המתאר את משפחת בורגיה. התכבשות והתפאורה מעשה ידי הצירת ליאונור פיני.

זמרים

ששון בא

אל העם

מי שמכיר את תולדותיו של ששון קר-סובסקי, זוכר בוודאי שהוא היה חבר נחמד מאוד בלהקת הנח"ל, אשר פיזמה "לנח"ל באהבה", ושלאחר שיתרורו היו כאלה ש-ניבאו לו כי יהיה זמר פופולרי.

ובעצם, למה לא? בחור נאה, קול לא רע, הכל מסמך על סיכויים להפוך ללהיטן מצ-ליח. אפילו תקליט עם ארבעה שירים משלו יצא אז לאור.

אבל תוכניות לחוד, ומעשים לחוד. ששון קוסובסקי לא היה אז ללהיטן. עברו כמה שנים, ששון הפך לששי קוסובסקי-ל-קשת, והבחור הצ-טרף ללהקת פיקוד דיונוף, שר כמה קטעי סולו, ומשך א-שר אורגן ערב דיי-ליו תשומת-לב. כא-

ששי

נו יכול לערער את ההצלחה האישית של ששי בשבוע הרקות של "פנקס הקטן".

ששון וגם ברכה. בינתיים הוא נפגש עם שלמה צח. הלא הוא אילן של האי-לנית, והשניים החליטו לשתף פעולה. שלמה נתן לששי כמה הקלטות תזמורתיות שהביא עימו מגרמניה, שייקה פייקוב התאים ל-ליוי המוכן מגנינות חדשות, וכך יצא ל-אוויר העולם "שתבוא עליכם הברכה".

איזה מין שיר זה? ובכן, מוצא חן או לאו, הוא היה בכל אופן בראש מיצעד הפיזמונים.

כאשר תופסקנה בקרוב הצגות עיר ה-גברים, מתכוון ששי לצאת לסירי-הופעות כשי משלו, בליווי תזמורת בית 40 אג-שים, בסידרה של שירים המרמזים כי אינו לוטש עיניים אך ורק למיצעד הפיזמונים. אחרת, כיצד היה מעז להתלבש דווקא על כמה פיזמונים של נעמי שמר, שכי-דוע אינה נחשבת, לאחרונה, כאשת-להי-טים מוסמכת.

אבל ששי דווקא אוהב את שיריה, ו-יביא אותם אל העם. עכשיו צריך רק לר-אות באיזו מידה ירצו כל אותם שביקשו את תקליטו בדיוו, כדי לשמוע אותו אי-שית.

רת בכל העותה בספרי המיתולוגיה. אמר ועשה. נערות חשופות חזה מורחות גופן בקרביים של שור שחוט, ומתנועעות בתנועות של מישגל.

אם זה טוב? על כך תשיב הביקורת כאשר תוונן לראות את ההצגה. אבל זה בטח אמנותי - אחרת תיאטרון מכובד שכזה לא היה נוגע בכל העניין.

אלא שגם זה לא כליכך ברור. עיתוני-אים בחוג מתפלמטים, חלקם טוענים שזו תועבה, וחלקם שזו יצירי-מופת. ואילו הנה-לת התיאטרון מחרשה, ובכל פעם שמבק-שים ממנה תמונות שתייצגנה את ההצגה ואת הקטעים המעוררים פולמוס, משיבים ב-לאקונית בלתי-אפיינית לאויריפידוס: "אין!" התיאטרון המסובסד מוכן להתעסק ב-

סוחרי הפורנוגרפיה המתחסדת

עירום, מוכן לשלב מחזות-זוועה בהצגות, אבל אינו מוכן להילחם עליהם, או להאמין ברצינות שזה באמת משרת את המטרה ה-אמנותית. התערטלו בבקשה, הנערות, אבל אל-נא נעשה מזה יותר מדי רעש! אחרת יגיע הדבר לאזוונים לארציות, ועלולים להע-ניש אותנו על החוצפה.

הקהל מתבקש למסור את ההתרשמות מ-פה לאוזן, ולעורר את סקרנות השכנים, כדי שיביאו אל הקופה, אבל לא כדאי לתת לעניין פירסום נרחב יותר מזה. היה מי שכתב כי למראה הסרט המשולב בהצגת הבכחאי התחשק לו להקיא. אולי זה מוגזם. אבל למראה הצביעות שרובקה ב-תיאטרון ובאמנים הישראלים המכובדים ו-המתחסדים האלה, הופך החשק למציאות.

תמונות מסצינות אלה, נענה בשלילה. אין תמונות.

מדוע? משום שבסרט, העתיד לעשות כסף, כדאי להתפשט, אבל לא נעים לשחק-נית רצינית לחשוב שמעריציה ישמרו ב-ביתם צילומים של חזה החשוף. בלי תמו-נות, אולי ישכחו את זה בעוד כמה שנים.

א ב י ש מי שחושב כי הקולנוע זה ממילא אמצעי ממסוהר, שאיש אינו כן בו, הבה נעוף מבט בתיאטרון. הקאמרי-הודיע בשמחה ובששון שהוא מעלה את הבכחאי של אויריפידס, בבימוי של פרופ-סור אריה זאקס. אחריו התגנבו הידיעות על כך שהבכאי מתכוון להעלות על הבי-מה בכחאנליה אמיתית, כפי שהיא מתוא-

טוביה החולב בכנר על הגג שיתבזה ב-ענייני מין מפוקפקים שכאלה. אם זה כך, מדוע הסכים לעשות את התרנגול? בגלל הכסף? אבל אם בעל-כבוד עצמי, אפילו כאשר הוא עושה דב-רים עבור כסף (ואין זאת כל בושח), מעז לעמוד מאחורי דברים אלה, ואינו מתחסד, כאילו לא היו דברים מעולם.

ך מה עי מלכת הכביש? הכל יודעים שזה סיפור על יצאנית. מדרך הטבע שבסיפור כזה יהיו סצינות נועזות, וכפי שכבר פורסם (העולם הזה 1748) יש ב-סרט סצינת-אונס אכזרית, וכמה התעלסו-יות חשופות בהחלט בין גילה אלמגור ו-יהודה ברקן. אבל כל מי שמנסה להשיג